

Türk – Turkish

Neler Mümkün...

By John Shortell'den
Telif Hakkı © 2004 - 20 21

Bu sizi şaşırtacak ve hatta gerçekte ne olduğunu kabul etmekte zorlanmanıza neden olabilecek bir hikaye. Eğer bir tecrübe varsa “ gibi mucize ” olayı kendiniz , birine veya daha önce tanık , şimdi sen tek başına değildir ve biliyorum ' ın bu konuda konuşmak tamam. Bu mucizelerin birçoğu gerçekleşir ve insanlar, çevrelerindeki insanların tutumları nedeniyle onları görmezden gelirler. Mucizelere inanan ve bunu içimde besleyen bir anneyle kutsanmışım.

Bu hiç t sadece bir hikaye, bu ' o şey kendi hayatında mümkündür öğrenmek için bir fırsat bu. Ben Bu özellikleri test ve geliştirmek edebilmek için nasıl geldiğini öğrendik ve hangi bahsedeceğimiz öyküsü aracılığıyla , hepimizin olduğuna inanıyorum.

Sadece ihtiyaç vardı ne olduğunu tahmin etmedi , erken hayatımda ben sezgisel olarak bildiğini güvenilen rağmen ve 28 yaşında ben aktif tren başladı , uygulama ve bu hikaye o noktaya bu becerileri geliştirmek sadece mümkün ama belki, belki, hatta kaçınılmaz . Niyetim seni göstermektir olduğunu Eğer bu becerileri öğrenmek ve bakılmaksızın hayatınızda değişiklik yaratabilir koşullarda kendini bulmak .

Hayatınızın ve koşullarınızın kontrolünü yeniden kazanmakla ilgileniyorsanız, okumaya devam edin ve benimle iletişime geçin, böylece sizin için de süreci başlatabiliriz. Eğer varsa zaten vardır kontrolünde her şey ve o düz yelken sizin için o zaman benim gibisiniz. Buraya sunan ben ne gibi bir şey için bakmıyordum , çünkü ben zaten başarılı ve hayatımda zaten küçük mucizeler yaratıyordu. Ne fark olduğunu o ben olunca bana ne teklif edildi 28 etkinleştirin d aynen benim yaptığım yapmak kolay öğretme başkalarına beni. Çok hayatımın Bundan bahsetmek istiyorum için başkalarına ve onlar kabul ya da ben yaklaşık paylaşımı ne anladığını bir yerde değildi. Bu belki siz de. Bazılarımız için dersimiz, zaten bildiklerimizi başkalarıyla paylaşmakta daha iyi olmaktır. S için bu bilgileri öğrenme sizin ome kendiniz için önceliktir .

Hangisi sizin için olursa olsun, sizi temin ederim ki, imkansız olduğunu düşündüğümüz şeylerin aslında mümkün olduğu ve hatta mümkün olabileceği buzları kırmak için bile burada sizin için bir değer var...

Tamam, hikaye şu ki arabamın direksiyonunda uyuyakaldım ve bir direğe çarptım ve o akşam yoğun bakımda sona erdi ve sağlık personeli geceyi yaşamamı beklemiyordu. Ertesi gün ciğerlerimin 1.5'ini ve diğer bazı organlarımı çıkarmak istediler 2.5 gün sonra hastaneden ameliyatsız çıktım.

Yani

Ne zaman mümkün olabilir.....

- ben kendi amacımı biliyorum
- Tutkumun ve kalbimin arzusunu takip etmeye istekli olduğum noktaya kadar kendime güveniyorum ve kendi duyarlılığıma ve ilhamlarıma değer veriyorum.

Araba kazasından önceki hayat

M için y bütün hayatı ben insanların kendilerini ve iç sezgi güven yardımcı olacağını biliyorlardı. Ben ruhsal olarak kendilerini anlayış, onlar buradalar gittikleri ve neden nerede, gelmiş bir iş öğretim insanları başladı. Ben bu öğretim olmuştur 1987'den beri yarı zamanlı .

Bu manevi işi büyütme yerine dikkatim dağıldı ve başka bir işe başladım .

İşim büyürken ve gerçekten başarılı olduğunda, bunun nedeni, kendi sağlığım üzerinde özenle çalışırken, insanlara sağlıkları konusunda yardım etmeye odaklanmış olmamdı. İnanılmaz derecede güçlü besin takviyeleri alıyor ve sonuçlarımı herkesle paylaşıyordum (bu takviyelerin bir sonucu olabilir) .

İşlerin bu bu takviyeleri alarak başladı sonra oldu gibiydi Vücudumda değişen başlar. Uzun zaman önce birinin takviye aldığını ve herhangi bir fark görmediklerini öğrendim, o zaman takviyeler o kişinin ihtiyacı için yetersiz olabilir . Halkları izlemek değişikliği yaşıyor ve görün ing onları görünerek sağlık ve kurtulmak yeniden kazanmak ding basitçe, çok benim için ilham oldu kabul etmeye geldiğini, ağrı kendilerini. Hayatımın çoğunu acı içinde geçirmiştik ve kimse onları uyguladığımda sağlığımda büyük bir fark yaratan bazı basit gerçekleri açıklayamadı. O zaman yardım isteyenlere yardım etmeye çok odaklandım.

Kendime, bu sağlık işinden kalan gelirim ayda 5000 dolara ulaştığında, insanların ruhsal olarak kendilerini ve yaşam yolculuklarını anlamalarına yardımcı olmaya geri döneceğime dair bir söz verdim . Gelirim ayda 10.000 doları aşmaya devam etti ve sözümü unuttum. Tüm odak noktam daha fazla gelir elde etmek olmuştur. Bir şekilde çevremdeki hayatlarında odak noktası para olan insanları dinlemeye başladım. Ben ne için tam kapalı olduğunu fark etmedi **ben** yapmak istediğim **benim** yaşama.

Kalbimizin haykırdığı şeyi ne sıklıkta başka bir şey olana kadar erteliyoruz. Bugün çoğu insan için bu genellikle parayla ilgilidir.

O zaman öyleydi.....

Araba kazası 29 Haziran 2003

O hafta sonu kırsal kesimde sağlık işimizdeki liderler için bir liderlik kampı düzenliyordum. Pazar günü öğleden sonra herkes yorgundu ve eve gitti.

Eve giderken bazı müşterilerle akşam yemeği için randevum olduğu için akşam 4 gibi ayrıldım. Lynette (o zamanki karım), Helen (kız kardeşim) ve diğerleri, bana eşlik edecek birinin benimle seyahat etmesi konusunda ısrar edip durdular. Yalnız gideceğim çok açıktı.

Hafta sonu yaptığımız işten gerçekten memnun bir şekilde büyük bir ruh hali içinde yola çıktım. Hafta sonu, insanların başarılarından sorumlu olmalarına ve yaşamlarındaki sonuçlar üzerinde kontrole sahip olduklarını fark etmelerine yardımcı olmakla ilgiliydi.

Üç saatlik yolculuktan yaklaşık bir saat sonra bir kasabaya vardım ve kendimi çok yorgun ve uykulu hissediyordum. Bu şehrin diğer tarafında direksiyon başında uyuyakaldım. Görünüşe göre takip eden biri vardı ve dokumaya başladığımı söylediler ama yolun kendi tarafında kaldım ve yavaşlamaya da başladılar.

Arabam karşıdan gelen trafikte yoldan çıktı ve yolun diğer tarafındaki hendeğe çarptığımda hava yastığı şişti ve uyandım. Hava yastıkları şiştiğinde araba beyaz bir tozla doluyor ve bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Neden hiçbir şey göremediğimi çözemedim.

Hiçbir şey göremediğim için, arabayı nereye yönlendireceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve sağ yan kapıdaki bir kütüğe çarptım, daha fazla sola döndüm ve sonra içinde boru olan bir sete (araba yolu) çarptım.) ve iki ön lastik patladı. Sonra sağdaki bir kapı direğine çarptım ve daha da sola döndüm. Arabanın aşağı doğru inen büyük bir setin yanından geçtiğini hissettim. Bu derin bir "V" tahliyesiydi. Ben de ona doğru giden drenajın dibindeydim.

Hava yastığı tozu artık elektrik direğinin önümde geldiğini görmeme yetecek kadar alçalmıştı... çok hızlı. Direksiyondan uzaklaşmaya çalıştım ve araba direksiyona hiç tepki vermedi (lastiklerin patladığını sonradan öğrendim).

Direğin yükseldiğini gördüğüm an , hayatım gözümün önünden geçti . Lynette'i (daha sonra karısı) ve Amber'i (3 yaşında kızı) ve amacımı gördüm ve bunun ölme zamanım olmadığını biliyordum.

Meleklerime ısrarla söyledim

"Bu değil, benim sürem dolmadı!"

Bunu söylediğim anda, beyaz ışık arabanın içine yukarıdan geldi ve beni bir girdap gibi sardı ve beni bir koruyucu enerji kozası ile sardı. Aynı zamanda, bana arabanın direğe çarptığı ve benimle birlikte dinlenmeye geldiği bir görüntü verildi ve sonra her iki yanımda biri yardım eden iki adamla arabanın önüne doğru yürüdüm. O zaman iyi olacağımı biliyordum.

Rahatladım ve iyi olacağımı bilerek kazaya teslim oldum. ***Hiç korkmadım ve tamamen güvendim .***

Tüm bu süre boyunca bilincim yerindeydi ve araba dururken göğüs yaralanmamın ciddi olduğunu biliyordum ama öleceğimi düşünmeme bir an bile izin vermedim. Manevi yardımcılardan oluşan ekibimden aldığım vizyona, kazadan uzaklaşıp iyi olacağıma güvendim.

Araba, arabanın ön kısmının ortasındaki direğe (polis tahmini olarak 85 km/sa) çarptı ve sonra durabildi. Beni takip eden kişi direğe doğru hızlandığımı söyledi. Görünüşe göre bu, insanlar frene değil gaza bastıklarını fark etmedikleri için oluyor.

Araba durdu ve ciğerlerime hava almak için umutsuzca mücadele ettim. Sarılmak gibiydi (daha sonra ciğerlerimin kanla dolduğunu öğrendim).

Hiçbir yerde kan yoktu. Aslında kazadan aldığım tek kesik sağ bacağымda sadece bir santimetre kan damlayan küçük bir kesikti.

Arabanın yanıma iki adam koşarak geldi ve arabanın yandığını bağırdım (hava yastığından çıkan toz duman gibi görünüyordu) arabanın kapısını açmaya çalıştılar ve elektrik çarpmasından geriye doğru savruldu.

Arabanın aküsünden elektrik aldığını düşündük.

Artık küçük nefesler alabiliyordum.

Konsolumda ve cep telefonumda bulunan 700 dolarlık bir tomar parayı temkinli bir şekilde aldım.

Sürücü kapısını açana kadar birçok kez kapıyı açmayı denediler ve parmaklarını kapının tokalı olduğu yere sokarak açtılar ve sonra çektiler. Kapıyı tuttıkları süre boyunca elektrik çarpması yaşıyorlardı. Arabadaki her panel bükülmüştü. Araba biraz daha kısaydı! Sürücü kapısı da hendekte bir kütük tarafından hasar görmüştür.

Kapı açıldığında hiçbir metal parçaya dokunmayın dediler. Bu yüzden çok dikkatli bir şekilde santim santim hareket ederek döndüm ve kendi başıma çıktım. İki adam kollarından tutup beni arabanın önüne kadar yönlendirdi, ben de oturdum. Bu tıpkı sahip olduğum vizyon gibi oldu.

Kalbimde, eğer uzanırsam öleceğimi biliyordum. Oturursam iyi olacağımı biliyordum. Dizlerim yukarıda, ellerim göğsümü tutarak ve başım öne eğilerek oturdum. Oturduğum an, enerjiyi bedenime kanalize etmeye başladım ve içimdeki her şeyin eskisinden daha iyi kendini onardığını zihnimde gördüm. Her saniye vücudumu yeniden inşa etmek için elimdeki işe odaklandım.

Her yerde arabalar durmaktaydı.

Çünkü Hava yastıkları, çoklu çarpışma kazada etkisiz onlar benim durumda hendek olduğunu ve bunu gerektiğinde değil ilk darbe ile dağıtın. O zaman direğe çarptığımda hava yastığı işe yaramazdı (aslında çarptığım yerde direksiyon simidinden çıkan cıvatalar vardı).

Kışın Pazar öğleden sonra saat 17.00 idi, hala biraz hafif ama hava soğuktu, soğuk bir esinti ile bulutluydu.

İnsanlar koşarak geldi.

Bir kadın yanıma çömeldi ve hemşire olduğunu söyledi. Bana iyi olduğumu ama çok acı çektiğimi ve nefes almakta güçlük çektiğimi söylediğimi hatırladığım birkaç soru sordu.

Biri ısınmak için etrafıma gümüş bir "uzay battaniyesi" koydu. Soğuk rüzgar sırtımda esiyordu.

Lynette bir saat kadar arkamdan seyahat ediyordu, bu yüzden onu aramam gerektiğini biliyordum. Ayrıca henüz cep telefonu menziline olmadığını da biliyordum. Arabasında Amber, April (üvey kızım) ve ikizlere çok hamile olan kız kardeşim Helen vardı.

Aradım ve mesaj bıraktım.

"Merhaba tatlım, sadece küçük bir pranga geçirdiğimi ve beni kontrol için hastaneye götürdüklerini bilmeni istiyorum. Herşey yolunda."

Daha sonra, kampta olan ve sadece 10 dakika uzaklıktaki yeni geldiğim kasabada yaşayan yakın bir arkadaşım Michael'ı aradım.

aradım ve dedim ki,

"Michael ciddi bir araba kazası geçirdim ve yardımına ihtiyacım var. Lynette birazdan burada olacak ve o buraya geldiğinde senin burada olmana ihtiyacım var, şuraya şuraya sapmış durumdayım."

Michael olay yerine yaklaşık 10 dakika içinde geldi.

Michael'a teşekkür etmek için beni arabadan çıkararak iki adamı aramasını istedim. Michael bana geri döndü ve çarptığım direk 66.000 volt taşıdığı için NOBODY'nin araca dokunmaması gerektiğini ve yalıtkanların kırıldığını ve 3 telin direğe ve arabanın içinden kısa devre yaptığını söyledi. Arabaya dokunan herkesin muhtemelen öleceğini söyledi.

Kalabalığın arasında dolaştı ve herkese beni dışarı çıkaran iki adamın kim olduğunu bilip bilmediklerini sordu. Onları bulamadı ve insanlar kaza mahallinden kimsenin ayrılmadığını söyledi.

Polis geldi ve bana arabada yalnız olup olmadığını sordu. Bana neden sorduklarını hiç düşünmeden otomatik olarak "Hayır" dedim. Gidip geri geldiler ve yine arabada yalnız mıyım diye sordular ve yine hayır dedim. Üçüncü kez geri geldiler ve oldukça endişeli bir sesle "arabada sizinle birlikte kimse var mıydı?" diye sordular. Bir ceset ararken neden bana sorduklarını anladım. Hayır dediğime şaşırdım ve şimdi "Hayır, arabada yanımda kimse yoktu" dedim.

Ambulans geldi.

Ambulans memuru bana bazı sorular sordu. Daha sonra en yakın şehirdeki büyük hastaneye gitmem gerektiğine karar verdi.

Ambulans görevlileri beni omurga tahtasına yatırmaya çalıştı. Beni sadece 2 cm geriye çekmişlerdi ve durmam için bağurdum. Acı inanılmazdı ve vücudumdaki tüm gerilim yüzünden beni bu şekilde alçaltamayacaklarını biliyordum . Daha sonra beni tekrar dik konuma getirdiler. Belirgin kırık kaburgalarla vücudumu korumak için sıkıca tutmak zorunda kaldım. Beni düşündükleri gibi alçaltırlarsa korkunç bir şeyin olacağını, hatta ölümümle sonuçlanabileceğini biliyordum.

Kafamda meleklerime "ne yapacağım?" diye sordum.

Meleklerim, kararlı olmam ve işi devralmam ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylemem gerektiğini söyledi. Meleklerim bana, "Sana söylediklerimizi insanlara tekrar et" dediler.

Bu yüzden Ambulans görevlisine meleklerimin bana söylediklerini çok kesin bir şekilde tekrarladım ama ona talimatların nereden geldiğini söylemedim.

"Yapacağımız şey bu, birkaç adam omurga tahtasını sırtıma dik bir şekilde dik tutacak ve tüm kaslarımı gevşetinceye kadar (ki bu kaslarımı tutmaktan aşırı derecede sıkı olana kadar) yavaşça daha sert ve daha sert itmeye devam edecek. birlikte) ve tahtanın tüm ağırlığını almasına izin verirdim. Kendimi rahat hissettiğimde ve kaslarımı bıraktığımda tamamen tahtaya yaslanmış olurum. Sonra işaretim üzerine tahtayı çok yavaş ve yumuşak bir şekilde indirmeye başlayabilirsiniz, böylece kaslarımı tekrar germem. Bir kez alçaldığımda, beni tahta boyunca ilerletebilirsin. Bu yaklaşık 15 dakika sürecektir"

Kendimi zihinsel olarak toparladım ve bu noktada bu adamlara ve meleklerime tamamen güvenmek zorunda kaldım. Hayatımı onların ellerine bıraktığımı biliyordum. Bunu yaptılar ve beni ve tahtayı indirmeye başlamamı söyledim ama pürüzsüz ve yavaş olması gerekiyordu! Biraz zaman aldı. Bir kez indirildim, onlara tahta boyunca beni adım atmalarını söyledim.

Bunu yaptılar ve sonra beni arabaya kaldırdılar.
Erkek sağlık görevlisi benimle arkaya geldi.

Ambulansa girince bana morfin vereceğini söyledi, ben de "Hayır" dedim.
Ağrın yok mu diye sordu. "Tasavvur edemeyeceğin bir acı, inanılmaz bir acı" dedim.
"Öyleyse neden morfin istemiyorsun?" O sordu.

"Beni dünya gezegenine bağlayan tek şey acı. Ben kn o kalbimde w ben sadece ölümüne sürüklenebilir olacağını Morfin olsaydı o. Ben kn o acı w i hala ha gerçeğine beni şimdiki tutarak yeryüzünde topraklı beni tutuyor s ettik "fiziksel bedeni.

"Hastaneye gittiğimizde 'yanında olmak' ve bana neler olduğunu hissedebilmek, böylece onlara tam olarak neler olduğunu söyleyebilmek istiyorum". . Bunu söyleyerek, kendimi geleceğe, hastaneye canlı ve personele hayati bilgiler vermeye hazır olarak geleceğimi de koyuyordum. Ben asla kabul ölüyor . Bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca sürekli geleceğim ve neler olacağı hakkında konuştum. Bu bilinçli bir seçim değil, yaşayacağıma dair sarsılmaz inancımın bir sonucuydu.

{Çocukken sık sık ayak parmaklarımı incitiyordum ve o yoğun acıyla inciniyordum. Bir gün meleğime bu acıyı nasıl giderebilirim diye sorduğumda, meleğim "acıyı yok edemezsin ama kabul edebilirsin, onunla bir ol, bir işlevi olduğunu fark edebilirsin" dedi. Bu yüzden kendi kendime düşündüm , acının amacı nedir? Acının bana bir şeylerin yanlış olduğunu ve vücudumun o bölgesinin ilgiye ihtiyacı olduğunu söylemek olduğunu fark ettim. Bu yüzden meleğime tekrar sordum "Ağrı, vücudumda dikkat edilmesi gereken bir bölgenin göstergesi midir?" Cevap "Evet" idi.

Daha sonra, "Yani ağrının işini yaptığını kabul edersem ve artık bölgenin ihtiyacı olan dikkatin tam olarak farkındaysam ve gerekli önlemleri almaya başlarsam, artık ağrıya gerek kalmaz mı?" Diye sordum. cevap "evet" oldu.

Bunu çocukken uygulamaya başladım, sanırım Ruhsal Yardımcılarım (melekler) ile bu konuşmayı yaptığımda 10 yaşından büyük değildim ve acı hakkında öğrendiklerim işe yaradı. El koymayı ve bunun şifa için ne kadar güçlü olduğunu anladığım gibi, şifaya ihtiyaç duyan bir bölgeye enerjiyi kanalize etmeyi anladım. Parmağımı çarpabilir ve acının mesajını hemen kabul edebilir ve kararlı bir şekilde harekete geçebilirdim.

- 1) Acının mesajını kabul etmek ve işini yaptığı için teşekkür etmek,
- 2) enerjiyi alana kanalize etmek
- 3) tamamen rahatlayın, ağrının "acıdığı" düşüncesini bir kenara bırakın, sadece şimdi kabul edilmiş bir mesaj gönderiyor.
- 4) Ağrı hemen azalır ve sıklıkla tamamen geçer. }

Benimle birlikte olan Ambulans, bir sonraki küçük kasabaya kadar yolculuğun zor olduğunu söyledi ve ben de tamam dedim.

Yavaş ve sirenler olmadan seyahat ettik (ışıklardan emin değilim)

Yolculuk yavaş ve acı vericiydi.

Her yumruyu hissettim ve her hareket son derece acı vericiydi. Vücutumun nasıl, Zinde, Sağlıklı, Güçlü ve İyi olmasını istediğime odaklanmaya devam ettim. Vücutumu iyileşmiş ve tamamlanmış olarak hayal ediyordum.

Hastaneye gittikten kısa bir süre sonra cep telefonum çaldı ve kaza geçirdiğimde gideceğim randevum olduğunu gördüm. Aramayı kabul etmem gerektiğini söyledim. O ve ailesi beni akşam yemeğine beklediği için gelmeyeceğimi ona söylemem gerekiyordu. Boyun askısını geri almayacağını söyledi. Telefon çalarken çok sert bir şekilde geri almamı söyledim ve sadece başımı kıpırdatmayacağıma söz veririm dedi. Evet dedim ve kemerini çözdü. Aramayı cevapladım ve randevumuzu alamayacağımı ve iki haftalığına yeniden planlamam gerektiğini söyledim ve o da tamam. Özür diledim ve veda ettim. İyileşip bir hafta sonra o randevuda olacağımdan **kesinlikle** emin olduğum için, gitmem gereken bir şey olduğunu bilinçaltında kuruyordum .

Ayrıca cep telefonuyla Michael'la konuştum.

Lynette ve Amber ile aynı anda hastaneye geldim. Ve Michael da arabasına geldi.

Yuvarlanırken erkek ambulans görevlisinin hemşirelere benden bahsettiğini duydum ama söylediği hiçbir şeyi çıkaramadım.
Acil servisteydik.

Kıyafetlerimi kesmek istediler ve onlara giydiğim gömlek benim için çok önemli bir gömlek olduğu için polo gömleğimi kesmelerine izin vermeyeceğimi ve onu giymeye devam etmek istediğimi söyledim. Çıkarmanın ne kadar zor olacağını anlattılar ve ben de tamam o zaman başlayalım dedim.

Kollarımı kaldırıp döndürmek zorunda kaldığım için onu çıkarmak çok acıttı.

Kırık kaburgalarım ve kırık göğüs kemiğim vardı ve hala ağrı kesici ilaç yok.

Amber ve Lynette içeri girdiler ve Amber elimi tuttu ve bana "Baba iyi olacak mısınız?" diye sordu.

Bu noktada herkes durdu ve cevabımı beklerken tam bir sessizlik oldu.

Başımı çevirdim ve gözlerinin içine baktım ve etrafımdaki tüm hemşireleri ve doktorları işaret ederek "Etrafta koşuşturan bütün bu insanları görüyor musun?" dedim. "Evet" diye yanıtladı Amber.

"Hepsi etrafta koşturuyor çünkü bu noktada benim iyi olacağımın farkında değiller!"

O acil serviste iğnenin düştüğünü duyabiliyordunuz. Belki de 15 saniye boyunca kimse kıpırdamadı veya bir şey söylemedi.

Amber gülümsedi ve rahatladı ve el ele tutuşmaya devam ettik.

Ben bilinçli değildi **çalışırken** benimle ilgili konuşan gibi olumlu ve bilinçli kullanan tekniklerini konuşmak benim gelecekte, ama bu oldu, ben çoğu konuşmaları ve düşünceleri beni olmakla ilgili olduğunu ne zaman biriyle bir şeyler yapıyor gelecekte. Bunu birkaç yıl sonraya kadar fark etmemiştim, yaptığım şeyin bu olduğunu.

Kendimi içinde bulduğum koşullar hakkında güçlendirici ve olumlu bir şekilde konuşmak için iç disiplinimi inşa etmek için çok çalıştım.

Hiçbir olumsuzluğun farkındalığıma girmesine izin vermedim. Etrafımdaki herkesi “bu böyle olacak” alanıma getirmeye niyetliydim. Ruhtan muazzam bir destek hissettim ve etrafımda ruhların varlığını hissettim. Görüşümle keskin ve net hissettim. Tam bir korku yokluğu vardı. Her şeyin iyi olacağına güvenmeye devam ettim.

Yaptığım şeyin, Tanrı'ya, İsa'ya, Buda'ya, Muhammed'e, Ruh'a ya da hiçkimseye, hatta hiç kimseye inanmasanız da herkes için mümkün olduğuna inanıyorum. Aslında, hayal ettiğiniz her şeyi mümkün kılan, Tanrı'nızla veya kendinizle bağlantınızın derinliğidir.

Bu ancak, kendinize savunmasız olmanıza izin verdiğinizde ve KENDİNİZİ koşulsuz sevmenize izin verdiğinizde olabilir. Bu gerçekten bir şey gerektirir, özellikle cesaret.

Tüm direnişlerden vazgeçmeyi gerektirir.

{Direnirken aslında direndiğim nesneye odaklanıyorum.

Bana doğru gelen bir sebepten dolayı cezbediliyor ve çoğu zaman sebebinin ne olduğunu bilmiyorum. Bir şeye direndiğimde, onu deneyimlemeyi erteliyorum. Direndiğim bu şey, geleceğimi ÜZERİNE inşa etmemi sağlayan temel bir parçası. Hayatıma girmesine izin vermediğimde, hayatım bir tutma düzenine giriyor ve direndiğim şey ortaya çıkıyor.

Bilinçaltımda, geleceğimde bir zamanlar olmam gereken kişiye dönüşmeme yardımcı olacak deneyimi çekmeye devam ediyorum, o kişi sizin burada ve şimdi hazır olmadığınız gelecekteki bir durumla başa çıkabilecek.

Ne sıklıkla hayatımızda bir yere varırız ve kendimize “Geçmişte yaşadığım bu deneyim, hayatımdaki bir sonraki maceraya hazır olmama yardımcı oldu” deriz. Hayatıma cezbeden deneyimleri benimsediğimde, hayatın içinde özgürce ve kolaylıkla ilerliyorum ve doğru zamanda doğru yerde buluyorum kendimi.

Bazen BAŞKALARININ bir şeyi yapmamız için bize verdiği nedene direniriz, genellikle bu onların nedenidir ve bize değil onlara yarar sağlar. Belli bir deneyime sahip olma sebebimi aradığımda ve elbette bulacağım zaman, o deneyimi benimsiyor ve direnmeyi bırakıyorum. Bazen direniyorum çünkü daha büyük amacım konusunda net değilim ve bu, karanlıkta hiçbir şey göremediğim ve önümde ne olduğunu bilmediğim zaman itilip kakılmaya benziyor. Bir düşünün... önümde ne olduğunu bilmediğimde daha yavaş hareket etmek isteyeceğim ama önümde ne olduğunu bilsem ve hava karanlıkta o zaman daha güvenle adım atabileceğim.

Güçlü bir şekilde ele aldığım bir deneyim üzerine kafa yorduğumda ve kendime “beni bu ana ne hazırladı?” diye soruyorum. o zaman, bu önceki deneyimin beni şu anda üzerinde düşünmekte olduğum deneyime nasıl hazır hale getirdiğini anlamama, görmeme, bilmeme ve hissetmeme yardımcı olacak ilhamlara sahip olacağım.

Ben bu şeyleri öğretmeye adadım birkaç on yıl ve üzerinde çalıştı *onu yaşamak* . }

Amber'ın elini tutarak ve Lynette ile konuşurken bir süre orada yattım.

Bir noktada acil servisin bir tarafına götürüldüm ve arabanın her iki yanında birer hemşire üzerimde duruyordu. Birbirleriyle konuşuyorlardı ve biri hamile kalmakta zorluk çektiğini söylüyordu. Dinliyordum ve “Sana bu konuda yardımcı olabilirim!” dedim. İkisi de oldukça

şok olmuş görünüyordu! Ona yardımcı olabilecek harika sağlık ürünleri ve harika kişisel bakım ürünleri dağıttığımı açıkladım. Bunların şu anda vücudumu besleyen ve kendini yenilemesine yardımcı olan ürünler olduğunu ve bunların sıradan ürünler olmadığını anlattım. Vücudundan toksinleri atmanın ve daha fazlasını koymayı bırakmanın önemini anlattım. Birçok kişisel bakım ürününün içinde potansiyel olarak zararlı bileşenler olabileceğini açıkladım . Ayrıca yemeğimizin içinde bir zamanlar sahip olduğu beslenme düzeyinin olmadığını da açıkladım. Birçok çiftin bu ürünlere başladıktan sonra başarılı bir şekilde hamile kaldığını ve bu çiftlerin fark yaratan ürünler olabileceğini düşündüklerini anlattım. Bu yüzden ona telefon numaramı verdim ve birkaç gün içinde beni aramasını ve onun için ürünü organize etmemi önerdim. Bunu, eve gitmeye hazır bir arabada yatıyormuş gibi yaptım. Numaramı aldı ama beni hiç aramadı....

Kedi taraması ve birçok röntgen çektiler. Röntgenler bitene kadar hala morfin vermemekte ısrar ettim.

Daha sonra tüm röntgenleri ve kedi taramasını tekrar yaptılar, nedenini bilmiyorum.

İlk röntgen çekimleri sırasında acıyı düşündüğümü ve bilinçli kalmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum. Bana hepsini tekrar yapmaları gerektiğini söylediklerinde, rahatladığımı ve basitçe kabul ettiğimi ve böylece bir Zen mekanına gittiğimi hatırlıyorum. İlk x-ışınları hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama ikinci kedi taramasını ve x-ışınlarını oldukça net hatırlıyorum.

Ablam Helen geldi ve Michael'ın yaptığı gibi konuştu ama orası acil servis olduğu için Amber dışında her seferinde sadece birinin girmesine izin verdiler ve Lynette'in de onunla gelmesine izin verdiler.

Bir şeyler hakkında sohbet ettim, konuşmanın normal günlük şeyler hakkında olduğundan emin olduğumdan, kaza ya da durumum hakkında HİÇBİR ŞEY hakkında gerçekten hatırlayamıyorum.

Her zaman açtım ve nasıl oynayacağına kararlıyım.

Çok geç olmuştu, sanırım gece yarısıydı, yoğun bakıma kaldırıldığımda bu aşamada acıyı hatırlamadığım için morfin alıyordum sanırım.

Ablam arkadaşlarımdan biri bu hastanenin yoğun bakım ünitesinde hemşireydi ve haftalar sonra kız kardeşime cerrahın benimle ilgilenen hemşireye beni rahat ettirmesini söylediğini çünkü gece bir ara öleceğimi söyledi...

Beni yumuşak hava yatağına kaldırdılar ve Doktor bana doğrudan göğüs kemiğinin üzerine bir morfin enjeksiyonu yaptı. "Bu uyumana yardımcı olur" dedi.

Ona, "Ben uyumayacağım, yapacak çok işim var" dedim. Bana tuhaf tuhaf baktı ve "ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Yeniden inşa etmem gereken bir vücudum var!" diye cevap verdim.

Sürekli olarak şifaya ihtiyaç duyan tüm parçalara vücuduma enerji kanalize ediyordum. Odaklandım ve iç organların kendilerini yeniden inşa ettiklerini ve "normal" olduklarını hayal ettim. Bunu bütün gece aralıksız yaptım. Hiç uyumadım... çok meşguldüm.

Lynette, Amber, April, Helen ve Michael hepsi ayrı ayrı iyi geceler dilemek için geldiler. Sabah onları göreceğimi söyleyerek bir noktaya değindim, onlar ve nerede kaldıkları hakkında konuşmayı sürdürdüm. Kendilerini bir motele yerleştirmişler ve akşam yemeğini

çoktan yemişlerdi. İyi geceler dedim ve onlara onları sevdiğimi ve iyi olacağımı söyledim. İyi olacağımı bildiğim için endişelenmemeleri için onları rahatlatmak istedim.

Yatağın sonunda hemşireyle sohbet ettim, konuşmaları hatırlayamıyorum. (hatırlayabilir). Bir noktada gerçekten idrara çıkmam gerektiğini söyledim. Bana şişeyi verdi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım yatarken içine idrarımı yapamadım . Eğer başaramazsam kateter takacaklarını söyledi. HİÇBİR ŞEKİLDE böyle olmayacak dedim!

Bir saatten fazla şişeye işemeye çalıştım ama yapamadım. Pazar günü öğle yemeğinden beri, 15 saatten fazla bir süre önce işememiştim.

Sonra ayağa kalkıp çiş yapma fikri aklıma geldi. Hemşireye "Yataktan kalkmama yardım eder misin?" diye sordum. ve "ne için?" diye sordu. "Ayağa kalkıp işeceğim" dedim ve "hiçbir şekilde kalkmana izin vermem!" dedi.

"Ayağa kalkıyorum, ya yataktan çıkmama yardım edersin ya da kendi başıma yaparım!" dedim.

Daha sonra bana yardım etti ve ayağa kalkmam yaklaşık 5 dakika sürdü.

Orada yarı karanlıkta sol kolumla damlama standına tutunarak hemşirenin benim için tuttuğu şişeye idrarımı yapıyordum.

Doldurdum ve yere taşmaya başladı. "Bekle bir şişe daha alacağım" dedi, "Hiçbir şekilde durmuyorum, bunu bir daha ne zaman yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok" dedim. Akışı durdurmak istemedim. Şişe zeminin her yerinden taşmaya devam etti.

Hemşire gülmeye başladı ve "Bunlardan birini dolduran birini hiç görmedim! Sanırım sadece paspaslamam gerekecek!"

Bu noktada gülmek bir seçenek olmadığı için kendi kendime kıkırdadım. İçimdeki o gülüş benim için önemliydi.

Beni tekrar yatağa götürmek 5 dakika daha sürdü. Hemşire ve ben daha fazla sohbet etmeye başladık ve ne yaptığımı ve uyanık olmam gerektiğini sorduğunu hatırlıyorum. Neden uyumadığımı ve yaptığım işi anlattım.

Özellikle vücudumun etrafına enerji kanalize ediyordum, vücudumun parlak ışıkla yayıldığını ve ışığın eksik olduğu veya diğerleri kadar parlak olmayan bölgeleri doldurduğunu görüyordum.

Bu şekilde yaptım.

Evrene baktım ve sanki evreni kucaklıyormuşum gibi kollarımın evrene uzandığını hayal ettim. Bunu yapmak enerjimi çekiyordu, öyle ki sürekli kollarımdan taşıyordu, bu yüzden her süpürmede bu enerjinin mutlak bir bolluğunu hayal ediyordum, bu yüzden kendim için ihtiyacım olandan DAHA FAZLASI olduğunu biliyordum. Başımın tepesine epifiz bezinden (taçta) geldiğini ve vücudumda ihtiyaç olduğunu hissettiğim yere doğru hareket ettirdiğini hayal ettim. Aldığım harika takviyelerden vücudumun çeşitli yerlerinde depoladığı besin yığınlarını kullanarak gördüm. Birkaç yıl boyunca insanlar bana "Neden bu kadar çok takviye alıyorsun?" derdi. ve gülümseyip "Çünkü yapabilirim" derdim. Her sorulduğunda kendime güvendim ve onları almaya devam ettim. Kazalardan korunmak ve kaza olması durumunda takviye almanın ne kadar önemli olduğunu ancak kazadan sonra anladım. Çoğu insan besin açısından yetersizdir ve bu nedenle acil bir durumda, vücutları onarım çalışmaları için derhal hammaddeye ihtiyaç duyduğunda, vücudun hayati olarak görmediği başka bir yerden atması gerekir. Bunun hayatta kalmamın ayrılmaz bir parçası olduğuna inanıyorum .

Bazen gece boyunca büyük bir huni kurardım ve meleklerimden bu enerjiyi benim için kanalizasyon etmelerini ve huniden aşağı göndermelerini istedim. Bu şekilde Bedenimin yeniden inşa hayali ve etkinliklerin her uygulamaya daha fazla vakit harcaabilirsiniz benim ben yapmak istediğim OLABİLİR düşündüm gelecek.

Seksenlerin ortalarında Nepal'de Himalayalar'da bir yürüyüşe çıktım ve burayı çok sevdim ve her zaman geri dönmek istedim. Amber doğduğu andan itibaren ona gezinin slaytlarını gösteriyorum ve o 20 yaşlarındayken ve ben neredeyse altmışken birlikte yaptığımızda ne kadar harika olacağından bahsediyorum. Bunu yapmak ve güçlü, sağlıklı bir vücuda sahip olmak için genç olmam gerektiğini her zaman biliyordum. Hayatımın çoğunda hastaydım ya da çok kötü bir sırt ya da baş ağrısı ile ağrı çekiyordum. Bunu vücudumu olduğundan DAHA İYİ yeniden inşa etme şansım olarak gördüm. (Hayatımda daha önce hiç "kazadan önce" den bahsetmedim..)

Yoğun bakımdaki o gece, şimdiye kadarki en odaklandığım ve aynı zamanda sürekli olarak en uzun süre odaklandığım geceydi.

Ertesi sabah göğüs cerrahisi onun mermi geldi ve onunla insanlar (Doktorlar) bir sürü vardı , etrafında 12 . Sanırım hala hayatta olmama şaşırdılar.

Yatağımın ucunda durup haritama baktı. Bana baktı ve "çok ciddi yaralarınız var" dedi . Ona dönüp "Öyle mi?" dedim. İfadesinin öncülünü kabul etmeyeceğim açıktı. Şöyle cevap verdi "Ben birini almak gerekir ve bir buçuk akciğer ler ve dalak. Ameliyat ettiğimde başka bir şey yapmam gerekip gerekmediğini değerlendirebileceğim."

Ona baktım ve işaret ettim, sonra "Sen göğüs cerrahisin değil mi?" dedim.

"Evet" diye cevap verdi

Tekrar parmağımı ona doğrulttum ve sonra doğrudan ona "peki, senin için bana bunun asla olmaması için ne yapmam gerektiğini söylemek" dedim. Beni deyince ben işaret etmek benim öz cümlemin geri kalanı için geri ona sonra ve.

Yanımdakilerin hepsi bir adım geriye gitti.

Birkaç dakika bana baktı, sessizce, meleklerimden ihtiyacı olan bilgiyi aldığından emin olmalarını istiyordum ve sonra sessizce ve sakince, "Hemşireler size destekli öksürüğü nasıl yapacağınızı gösterebilirler ve ben istiyorum" dedi. Mümkün olduğu kadar çok kan tüküreceksin. Ayrıca etrafta derin nefes alıp verebildiğiniz kadar kan tükürmenizi istiyorum." Tamam dedim".

O gitti ve hemşireyle ben sadece birbirimize baktık.

Göğüs kemiğim kırıldı ve kaburgalarım kırıldı...
Öksürme ve derin nefes alma fikri.....

Ayağa kalkıp etrafta dolaşmak için cesaret toplamak için bir saat orada yattım. Daha sonra hemşireye yataktan kalkmak için yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim ve "kalkmana izin vermiyorum" dedi.

“Doktor ayağa kalkıp dolaşmam ve derin nefes almam gerektiğini söyledi ve ben de öyle yapacağım” dedim.

Vurgulayarak "şimdi demek istemedi" dedi

“Şimdi yapıyorum ve ya kalkmama yardım edersin ya da kendi başıma kalkarım” diye yanıt verdim.

Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve bana yardım etmeye başladı. Yataktan kalkmama ve ayakta durmama yardım etmek yaklaşık 5 dakika sürdü. Orada durmak büyük bir başarı gibi geldi. ÇOK YAVAŞ yola çıktım. Her 5 saniyede bir adım. Derin bir nefes aldım ve yataktayken birkaç kez yaptığım gibi kan kusuyordum. Her öksürdüğümde kan tükürdüm. Sonra tekrar yola koyuldu. Yatağın yanından yaklaşık 15 adım uzaklaşmışım ve tamamen silinmişim. Hiç enerjim kalmamıştı ve arkamı döndüm ve yatağın ne kadar uzakta görüldüğüne inanmadım. Bir önceki gece uğraştığım gibi yatağa geri dönmek için 15 adım attım. Bakışlarımı ona diktim ve vücudumun tepki verdiğini görselleştirdim. Yatağa geri döndüm ve iyileşmek için orada yattım.

Vücudum inanılmaz derecede zayıftı. Hayatımda birçok maraton koştum ve bu on beş adım beni herhangi bir maratondan daha fazla yordu.

Kazada vücudumdaki her kas gücünü kaybetmişti ve sanki her kasın gücünü yeniden inşa etmesi gereken bir bebek gibiydim.

Enerjiyi vücuduma kanalize etmeye ve vücudumun kendini yeniden inşa ettiğini hayal etmeye devam ettim.

Hemşire, diğerinin bütün gece yaptığı gibi hâlâ yatağımın ucunda oturmuş beni izliyordu.

Bir saat sonra her şeyi tekrar yapmaya hazır olduğumu söyledim. Bana yardım etti ve yola koyuldum. Yoğun bakım ünitesinin etrafında tam bir tur atarak bitirdim.

Bir kez daha tamamen tükenmiş bir şekilde yatağıma döndüm.

Orada yatarken hemşire bana “ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

"Sanırım hayır, muhtemelen bu yüzden bana soruyu soruyorsun" diye cevap verdim.

"Bazı araba kazaları için ölüm hızı dediğimiz bir şey var , bu o hız için ve arabadaki herkesin öldüğü anlamına geliyor . Sabit bir nesneye (bir direk gibi) kafa kafaya çarpışmalarda ölüm hızı altmış km/saat'tir. Bu hafta burada seninle tamamen aynı kazayı geçiren iki ayrı insanımız oldu, kafa kafaya direk bir direğe çarptı. İkisi de saatte altmış kilometre yapıyorlardı ve ikisi de öldü, ama sen 85 km/saat yapıyordun ve yaşadın. Oldukça şanslısın."

Bunun şans olmadığını biliyordum ama aynı zamanda bunu nasıl yaptığımı bilmek istemediğini de seziyordum. Orada yattım ve meleklerime “nasıl oldu da hayatta kaldım da onlar kurtulamadı?” diye sordum.

Onlardan gelen cevap netti ve “yardım istediniz” oldu.

Onlara "Diğerleri ne yaptı?" diye sordum.

Direğin yaklaştığını görüyorlar ve 'Oh hayır!! Ben öleceğim!' ve ölürler."

Bir süre orada bunu düşünerek yattım.

On yıllar boyunca kendim üzerinde yaptığım tüm kişisel gelişim çalışmalarını ve sınırlarımı (veya kendimin sınırsızlığımı) keşfetmeye ne kadar istekli olduğumu ve kendime ve ne hissettiğime güvenmeyi nasıl öğrendiğimi düşündüm. Büyürken, herkesin benim hakkımda ne düşündüğü ve “doğru” şeyi yapıp yapmadığım konusunda nasıl bu kadar endişelendiğimi düşündüm. Bir sürü şey düşündüm. Şans olmadığını biliyordum...

Hayatım üzerine geri baktı ve herkes bir şeyler yapmak değil bana söylüyordu zaman yapmıştı seçimler fark **onlar** değil gibi yaptım, ama sağ için olduğunu biliyordum **bana** . Kazadan 5 yıl sonra yaklaşık 100 kişilik işimde bir eğitim yapıyordum ve paraşütle dalışa başladığım zamanların hikayesini anlatmaya başladım, sonra eğitimin ortasında birdenbire fark ettim ki eğer gök dalışı yapmasaydım. kazada ölmüş olabilir. Odanın önünde durdum, gözle görülür bir şekilde hareket ettim ve kalbimde benim için doğru olduğunu bildiğim şeyi takip etme gücümü ve istekliliğimi takdir ettim. Hikayeyi sizinle paylaşayım...

Seksenlerin ortalarında (yirmili yaşlarımın ortalarında) Victoria kırsalında büyük bir kasabada yaşıyordum ve bir gece o yaşam tarzı şovlarından birini izliyordum ve Tandem gökyüzü dalışında kendinizi daha önce yapmış birine bağladığınız bir bölüm vardı. birkaç bin sıçrama, böylece ne yaptıklarını bilirler ve sonra mükemmel bir uçaktan atlarsınız ve serbest düşüşe düşersiniz. Yıllardır gökyüzü dalışı yapmak istiyordum ama bunu tek başıma yaparsam muhtemelen öleceğimi biliyordum. Kordonun çalışmadığı ve oluğun açılmadığı konusunda kötü bir his vardı. Tandem skydiving ile bu konuda endişelenmeme gerek yoktu çünkü deneyimli bir kişi her türlü durumun üstesinden gelebilirdi.

Ertesi sabah televizyon istasyonunu aradım ve ikili atlamayı nerede yaptıklarını öğrendim. Sydney'in dışındaydı . Babam Sidney'de yaşadığı için sorun yoktu ve ben de gidip onunla kalabilir ve bir araba ödünç alabilirdim. Uçağı ayırttım, onu aradım ve geleceğimi söyledim (Ona neden geldiğimi söylemeyecek kadar akıllıydım).

Ben geldi Sydney ben göstermek gördüm ve bir araba ödünç ve nereden işlettiği piste için iki saat sürdü dört gün sonra.

Şu anda bir ilişkide çok sorun yaşadığımı ekleyebilirim. Bu kızı seviyordum ama olmuyordu. Ayrıca Richard Bach'ın Bridge Across Forever adlı kitabını okuyordum. Bu kitap, ruh eşleri kavramı ve gerçekten belirli bir kişi için kaderimiz olup olmadığı hakkındaydı. Sidney'e geldiğimde okuduğum kitabın bölümü, Richard'ın ruh eşiyile olan ilişkisini kaldıramadığı ve küçük bir tek motorlu uçağı bindiğı zamandı . Çöktü ve oluk çalışmadı. Durum, dikkat çekici bir şekilde kendimi hazırladığım şeye benziyordu. Ruhun bana zamanımdan önce öleceğimi söylemememi söylemeye çalıştığını merak ettim. Kalbimde, takip etmenin önemli olduğunu biliyordum. Ölüm korkusunu yenmek istediğimi biliyordum. Önemli olduğunu biliyordum. Ne kadar önemli olduğunu anlamam 20 yılımı aldı. Ayrıca Sidney'deki o iki günün beni hayatımda güçlü bir şekilde korkuyu bastırmak ve bilinmeyen tarafından kontrol edilmemek için kurduğunu da biliyorum .

Havaalanına vardığımda havalanan uçaklar ve her yerde dolaşan insanlar ile meşguldü. Güzel bir gündü, çok az bulut vardı ve güneş parlıyordu.

Kayıt oldum ve paramı ödedim. Paranın iade edilemeyeceğini açıkladılar. Beni eğitimden geçirdiler ve bana uygun hale getirdiler.

Rüzgar hızlandı ve bana, belirli bir rüzgar hızının üzerinde, düzenli gökyüzü dalışı olmasına rağmen tandem dalış yapamayacakları söylendi. Gün içinde rüzgarın dinmesini beklerken kitabımı okudum ve diğer gökyüzü dalışını izledim ve tuvaleti o kadar çok ziyaret ettim ki içimde hiçbir şey kalmadı...

Bütün gün sabah 10'dan akşam karanlığına kadar bekledim . Çok özür dilediler ve sabah 5'te geri dönersem sabahın o saatinde rüzgarın her zaman düşük olduğunu ve atlayabileceğimi söylediler. Tamam dedim ve eve doğru yola koyuldum.

Eve geldim ve yemek yedim, bütün gece kitabımı okudum, Richard'ın ölüp ölmediğini bilmek istedim. Kitapta benim için bir mesaj olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Bu hikaye , meleklerimle/manevi yardımcılarım , şimdi yaptığım gibi , nasıl bu kadar net iletişim kuracağımı öğrenmeden önce oldu .

Yataktan erken kalktım ve bu noktada içeri giren her şeyin doğrudan içimden geçtiğini bilerek küçük bir kahvaltı yaptım...

Sabah 5'te uçak pistine vardım ve hava hala durgundu. Çocuklar geldiğime şaşırdılar. Onlar kimsenin söyledi **şimdiye** ertesi gün geri gelir. Beni uçağa aldılar ve tepede tekerleğin üstündeki küçük metal plakaya çıkmam söylendi. Plaka sadece bir buçuk set ayak için yeterince büyüktü. **Korkudan** metal çubuğa asılıyordum . Aslında kendimi ölüme atlıyormuş gibi hissettim.

Çekilmeyecektim ve eğer burada ve şimdi ölmem gerekiyorsa öyle olsun. Bana bağlanan adam "Atla" diye bağırdı ve ben de bıraktım. O noktada yarı bilince geçtim. Gözlerim açıldı ama her şey siyahtı. Çevremi, nerede olduğumun ya da neler olup bittiğinin bilinçli olarak farkında değildim. Ama uzaktan bir ses duyabiliyordum. Düştüğümüzde ses bacaklarımı kaldırmam için bağırdı. Ağzı kulağımın yanındaydı ama sanki bir mil uzaktaymış gibi geliyordu. Bir süre sonra, ne olduğunu veya nedenini gerçekten bilmeden bacaklarımı kaldırdım. Bir rüya gibi hissettim ve cenin pozisyonuna kıvrıldım ve ne olduğu veya nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bacaklarımı yukarı çekerken, dönüşten düzleştik ve bana "bir saniye daha ve ben ipi çekecektim" dedi.

Dünyaya serbest düşüyorduk ve bu aşamada bu konuda yapabileceğim **kesinlikle** hiçbir şey olmadığını biliyordum . Bu noktada ölecek olsam bunu durduramazdım. Bu yüzden yolculuğun tadını çıkarmaya karar verdim . **Durumumu kabul ettim.**

Etrafıma baktım ve hala düşme ve hızlanma hissini yaşıyor olmanın ne kadar garip olduğuna inanmadım.

Sonunda rip kablosunu çekti ve bir "boğmaca" çıkardım !!! Bana "Hepsi bunu yapıyor" dedi. Aşağı indik ve küçük dairenin içine indik. Diğer tüm gökyüzü dalgıçları yanıma geldi ve "Bunu sevdi mi?" Diye sordu.

"Kesinlikle!" diye cevap verdim.

Sonra "Yine mi yapacaksın?" dediler.

"hayır" diye cevap verdim

Hepsi bana sordu,

"Neden olmasın?"

"Çünkü şimdi oradaydım ve bunu yaptım!" diye cevap verdim.

Bu deneyim beni ölüm korkumu serbest bırakabilmemi sağladı.

Hastanede yoğun bakım ünitesinde.

Gün boyunca hala kendimi iyileştirmeye inanılmaz derecede odaklandım.

Üçüncü kez ayağa kalkıp derin nefes almak için yoğun bakımın etrafından dolandım. Ne zaman yürüyüşe çıksam hemşire hemen yanımdaydı ve gerekirse yardım etmeye hazırdı. Yürürken beni hiç tutmadı, sanırım bunu kendim için yapmamın önemini hissetti.

Bu üçüncü kez bana "Çevrende ne görüyorsun?" dedi.

"Bir sürü bilinçsiz insan" diye cevap verdim.

Yoğun bakımda olduğum yaklaşık 16 saat boyunca, diğer hastalara tek baktığım zamandı, onları görmezden geldiğim değil, bilincimde ya da farkındalığımda olmadıklarıydı.

Sonra "Neden böyle düşünüyorsun?" dedi.

Elimi ona doğru uzattım, avucumu uzattım ve "Bilmek istemiyorum, iyileşmeye odaklandım!" dedim.

Daha sonra bana " Her 15 dakikada bir cerrahınızı aradım ve ona Yoğun Bakım Üniteme ait olmadığınızı söyledim" dedi. Gülümsedim ve ona katıldım.

Bu sefer yürüyüşümde büyük odanın iki tam turunu yaptım. İkinci turda bana "Duş almak ister misin?" diye sordu.

Ona baktım ve yapacağımı ve bunun daha iyi hissetmeme, iyi ve tazelenmiş hissetmeme yardımcı olacağına emin olduğumu söyledim.

Yatağa geri döndüğümde, her şeyi hazırlarken biraz bekleyeceğini ve yakında gelip beni alacağını söyledi. Artık beni kendi başıma bırakıyordu. İyileştigimi görebildiğine dair açık bir işaret (o zamanlar bunun farkında olmasam da).

Yarım saat sonra geri geldi ve beni aldı. Hala yardımına ihtiyacım varken kalktım ve duşa gittik.

Beni soydu ve beni o beyaz plastik sandalyelerden birine tamamen çıplak oturttu ve el duşu gülünü elime koydu ve yakında geleceğini söyledi. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum, tek yapabildiğim, onun beni koyduğu pozisyonda oturmaktı. Suyu hiç hareket ettiremedim.

Geri dönüp kafasını kapıdan uzattığında bir süreliğine gitmiş gibiydi. İyi olup olmadığını sordu, evet dedim.

Daha sonra, "Burada birkaç hemşire var, içeri girseler olur mu?" dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "ne görmek istiyorlar?" diye sordum.

Güzel bir kakkahayla "Seni duşta görmek istiyorlar!" diye yanıtladı.

"Ben de öyle düşündüm... onları içeri al!" diyerek güldüm.

Ben orada çıplak oturup duş gülünü tutarken diğer hemşirelerin hepsi duş odasına yığılmıştı. Hemşire "ne kadar sözü d bu yoğun bakım ünitesi burada olmuştur düşünüyorum o?"

Dediğim Ben, bilmiyorum" sanırım belki 70 yıl. "

"Evet ve içinde duş alan ilk kişi sensin" dedi. Biz could not insanların köpüklü banyo verilmiştir yoğun bakım şartları içinde bir duş koymak neden anladım!"

Hepimiz güldük.

Duşun nasıl her zaman bir depo olarak kullanıldığını açıklamaya devam ettiler, bu yüzden onu temizlemek ve temizlemek zorunda kaldılar.

Lynette ve Amber gün içinde beni sık sık ziyaret ederdi.

Saat 16.00 sıralarında hemşire geldi ve beni yoğun bakımdan çıkardı ve bir koğuşa götürdü.

Koğuşa götürüldükten sonra Lynette ve Amber beni hastane kafeteryasına götürdüler ve hep birlikte akşam yemeği yedik ve sıradan şeyler hakkında sohbet ettik.

O Pazartesi gecesi uyumak isterdim ama koğuşta bütün tepsileri, paspasları ve kovaları vuran ve bütün gece yüksek sesle dolaşan cehennemden bir hemşire vardı.

Gğsme çok özel bir iyileştirici krem sürüyordum ve normalde her gün aldığım özel besin takviyeleri alıyordum . Lynette onları benim için getirmişti .

Salı sabahı hademe geldi ve beni tekrar röntgen çekti ve daha fazla göğüs röntgeni çektiler ve sonra beni tekrar yatağıma götürdüler.

Her saat başı ve bazen daha sık olarak, hala derin nefes alıyor ve hala az miktarda kan tükürerek koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüyüşe çıkıyordum. Bağımsızdım ve normal yürüme hızından biraz daha yavaş bir hızda hareket ediyordum.

Birkaç telefon görüşmem ve birkaç ziyaretim oldu. Bu ziyaretçilerden biri de kız kardeşlerimin arkadaşı olan yoğun bakım hemşiresiydi.

Ben koğuştayken , ciddi araba kazalarında yaralanmalara neyin sebep olduğu konusunda bir araştırma yapan bir hemşire geldi, böylece araba üreticileri bu yaralanmaları en aza indirecek şekilde araba tasarımlarını ayarlayabilirdi.

Bir sürü soru sordu

Bir soru "görüşümü engelleyen bir şey var mıydı?" idi.

Cevabım "evet" oldu

"Peki bu neydi?" diye sordu.

"Gz kapaklarım!" diye cevap verdim.

şaka yaptığımı anlamadan notu yazdı ve sonra bana baktı ve beni değerlendirdiğini görebiliyordum. Daha sonra güldü.

Sonra "hava yastığı tozu, arabayı güvenli bir yere ynlendireceğimi görmemi engelledi" dedim.

Hemşire de bir rahibeydi. Benimle hayatta olmamın ne kadar inanılmaz olduğundan bahsetti. Benimle röportaj yaparken bir mühendis arabamı değerlendiriyordu. Bir hafta sonra arkadaşım Michael ve ben arabaya bakmaya ve ondan birkaç şey almaya gittiğimizde, onu saklayan adam "içinde kaç kişi öldü?" diye sordu. Michael kimsenin di söyledi e d ve bunu atlattı adama bakıyoruz. şok oldu ve hayatta olmamın ne kadar inanılmaz olduğunu söyledi (veya buna benzer kelimeler)

arşamba sabahı göğüs cerrahı beni görmeye geldi ve perdeyi etrafıma çekti ve başımı iki yana sallayarak "Hiç böyle bir şey görmedim..." dedi.

Bu noktada aslında "belki de bu, kendime fark etme izni verdiğimden daha kötüdür..." diye düşündüm.

"Dn çektiğim rntgenlere o kadar inanmadım ki, Melbourne'deki en iyi göğüs cerrahını aradım ve o ve ben 24 saat boyunca Pazar akşamı ve dn sabahki röntgenleri tırmalayarak uyandık ve ciğerlerinizin bir buçuk tanesini çıkarma konusundaki orijinal teşhisime katıldı. Ayrıca şu anki teşhisime katılıyor, artık hiç sigara içmemiş bir gencin yepyeni iki akciğerine sahipsin. "

43 yaşındayım dedim
"Biliyorum..." dedi.

Çok heyecanlandım... Başardım...

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Eve gidebilirsin" diye cevap verdi.

"Ne kadar çabuk?" diye sordum.

Olabildiğince çabuk cevap verdi. Sana şifa teknikleri yaptığını duymak ve y o ou olan da alarak takviyeleri ve bu açıkça bir çalışma sizin için ve daha iyi kapalı evde olurdu."

Asansörüm beni eve götürmek için bir saat sonra geldiğinde, kendi gücümle hastaneden çıktım.

Kazadan sonraki iki hafta içinde Tarzan gibi göğsümü yumruklayabildim.

Kırık kaburgalarım ve kırık göğüs kemiğim güzelce iyileşiyordu.

Hepimiz kendimize, aldığımız fikirlere ve ilhamlara güvenirse harika olmaz mıydı?

Kendimize gerçekten ne kadar güveniyoruz?

Yıllar boyunca bilmek 1987 inancı ve kendime olan güveni ve ne kabiliyetim var çünkü , büyük ölçüde artmıştır. Bu öncelikle çünkü aracılığıyla aynı işin şimdi payı taşımaktadır www.enjoyinnerpeace.com.au sağlayan birçok öge vardır Bu sitede size ruhsal gelişimini sürdürmeye iken evde veya diğer ile paylaşımı yoluyla düşünen insanlar gibi aynı yolculuğa.

Eğer John gibi senin Ruh Rehberlerle çalışmaları öğrenmek istiyorsanız ya da daha size gelmiş kim olduğu, nerede hakkında bilgi edinmek istiyor , nereye gidiyorsunuz ve burada neden sonra gidip h web sitesidir www.zevkinerpeace.com.au

Bir kez orada onun sitesinde

Öncelikle Hikayemiz sekmesindeki 20 dakikalık videoyu izleyin

İkinci olarak bir e-Kitap satın alın.

Üçüncü olarak, bir Ana Çalışma Programı satın alabilirsiniz , şunları yapabilirsiniz aracılığıyla işe kendi başınıza , kendi evinde

Dördüncüsü, ruhsal yardımcılarınızla açık iki yönlü iletişim kurduğunuz/incelttiğiniz Oryantasyon Profili için bire bir danışma için kendinizi ayırtın.

Eğer ruhsal büyümeyi istediğiniz ne kadar bağlı orada olan maneviyat ve daha birçok hizmette kullanılabilir üzerinde üzerinde 600 kursları.

Web sitesi keşfedin www.enjoyinnerpeace.com.au ve i sadece sormak herhangi bir sorunuz f .

John dünyayı dolaşarak insanlara Ruh Rehberleriyle nasıl konuşulacağını, kendilerine nasıl güveneceklerini, yaşam amaçlarını nasıl bulacaklarını ve peşinden gitme cesaretine sahip olacaklarını öğretiyor.

John'un bölgenize gelmesini istiyorsanız, www.enjoyinnerpeace.com.au web sitesi aracılığıyla onunla veya personeliyle iletişime [geçin](#) .

Ayrıca İngilizce akıcı ve aynı zamanda eğer hataları vardır içinde Alan Çevirisi üzerine İngiliz sürümünden bu çevrilmiş sürümüne ofisimde bildirin lütfen ve sizin için biz olacak mutlulukla ileri word belgesi versiyonu daha sonra bizim için çeviri yeniden kontrol mutlu ise düzenlemeniz. Bize yardımcı olduğunuz için şimdiden teşekkür ederiz ☺